

Nina George Jens J. Kramer

ČAROVNÁ KNIŽNICA

BLÁZNIVÉ ORÁKULUM

ČAROVNÁ
KNIŽNICA

BLÁZNIVÉ ORÁKULUM

Nina George Jens J. Kramer

ČAROVNÁ KNIŽNICA

BLÁZNIVÉ ORÁKULUM

Ilustroval Hauke Kock

Preložila Zuzana Trstenská

IKAR

Nina George, Jens. J. Kramer
Die magische Bibliothek der Buks: Das verrückte Orakel

by Nina George and Jens J. Kramer (authors) and Hauke Kock (illustrator)
© 2024 by Planet! In Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Translation © 2025 by Zuzana Trstenská
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek
podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky,
mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo
inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu
vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Die magische Bibliothek der Buks: Das verrückte Orakel*
(Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart 2024)
preložila Zuzana Trstenská.
Redigovala Katarína Šoganová.
Korigovala Martina Vannayová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2025 ako svoju 2 573. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0437-5

kolo starého zabudnutého domu desivo zavýjala búrka. Okenné tabule sa otriasali, prehnuté trámy vŕzgali. Vysoké košaté stromy, ktoré obklopovali dom s tajnou knižnicou, stonali vo víchre. Konáre prudko narážali do machom obrastených múrov.

Vo veľkej čitárni sa medzi niekoľko metrov vysokými policami mihotali okrúhle svetielka.

Čo by sa stalo, keby vietor kmásal stromy tak dlho, že by ich vytrhol a odhalil by svetu vilu skrytú hlboko v zarastenej záhrade?

„Čo ak sa rozbijú okná?“ zastonal knižiak Gurmán. Jasným zrakom stále dookola osvetľoval okná, za ktorými vetvy tancovali ako besniace príznaky.

„Alebo sa preborí strecha a dážď zničí všetky knihy?“ vykrikla zdesene knižnička Alica.

„Ak dážď do polievky zavíta, je strecha isto zle pribitá,“ poznamenal knižiak Rým hlbokým hlasom, ktorý pripomínal trombón.

Alica a Gurmán naňho zdesene upreli oči ako reflektory. Nemohol si však pomôcť, vždy hovoril v rýmoch.

Alica rýchlo utiekla na jednu z políc a skryla sa za kôpku atlasov viazaných v koži, takže jej bolo vidieť len žiariace oči.

Gurmán okamžite zakryl hrniec pokrievkou. „Dážď si v písmenkovej polievke veru neželám,“ zamrmľal.

Knižiak Attila sa sklonil k Alici. Mal na sebe vestu previazanú opaskom a musel sa skloniť poriadne hlboko, lebo bol najvyšší zo všetkých knížiakov, určite meral takmer meter.

„Čo to tam robíš?“ spýtal sa zvedavo. Končeky fúzov sa mu pri tom veselo kývali hore-dole.

„Skrývam sa?“ zašepkala Alicia vystrašene.

„Pred strechou?“

„Áno! Nie... ach, prečo sa stále pýtaš hlúposti!“

„Nepýtam sa stále hlúposti! Považuješ ma azda za Attilu, kráľa hlupákov?“ Jednu ruku rozhorčene položil na násadu sekery, ktorú mal zastrčenú za opaskom.

Alica nemala chuť viesť s ním tento nezmyselný rozhovor. Attila bol odjakživa veľmi precitlivený, keď išlo o jeho vzdelanie. Kde by ho však nabral? Doma bol predsa na stránkach kníh, v ktorých sa odohrávali boje a vojenské ťaženia! Alicia by mu bola kedykoľvek inokedy veľmi rada pomohla, aby sa cítil lepšie, no teraz na to nebol vhodný čas. Čochvíľa sa im totiž mohol dom zrútiť na hlavu!

Vtom do miestnosti vošla knížiačka Romantika v rozviazanych šatách a nadšene k nim priskackala.

„Ale, ale! Nehádajte sa, hik! Pardon. Mali by sme sa objať, moji milí,“ zahlaholila. „V čase najväčšej núdze musíme, hik, spojiť srdcia!“

„Ústup!“ zavelil Attila a odstrčil ju. To však Romantiku neodradilo. Zdvihla k nemu ruky a zakľipkala viečkami.

Vzhľadom na jej obrovské okrúhle oči to vyzeralo, ako keď sova s prižmúrenými očami zaostrí na veveričku.

Čo na to Attila? Pravdaže, bol najväčší a najsilnejší zo všetkých knižniakov, no napriek tomu sa trochu bál Romantiky a jej útokov lásky. Preto sa poľahky vyhupol na najbližšie police a zmizol v tme. Romantika sa s rozviatymi šatami vydriapala za ním.

„Daj jej pusu na rozlúčku, aby nedostala horúčku,“ ochotne poradil Attilovi Rým. Potom hlavou napred vbehol pod najbližší stôl a zakryl si oči.

„Hráme sa na schovávačku?“ opýtal sa s nádejou knižniak Hroslav.

Do múrov narazil silný vetrisko. Vysoko nad nimi sa ozvalo prásk a zo stropu spadol kus omietky.

„Už je to tu,“ pípla vystrašená Alica zo svojho úkrytu. „Strecha sa rúca!“

„Moja lahodná polievka,“ zaúpel Gurmán.

„Keď vietor odnesie strechu, nebude nám do smiechu,“ povedal Rým.

„Psst! Všetci knižiaci, dávajte pozor!“

Knižiaci okamžite zmlkli. Všetky okrúhle oči ako reflektory sa upreli na Kráľovnú, ktorá odmerane kráčala do stredu čítárne. Kráľovské rúcho jej bolo trochu priveľké, rukávy mala tisíc ráz zaplátané a na hlave jej trónila obrovská napudrovaná parochňa. Tvár mala hrdú, starú a múdru, jej oči za dlhý život najvyššej strážkyne kníh videli naozaj veľa. Vrcholky uší mala majestátne a elegantne zašpicatené.

Krok za ňou kráčal knižiak Adlátus, jej verný poradca. Alebo jej externá pamäť, ako by sa sám nazval. V blízkosti Kráľovnej si však čosi také nedovolil. Kráľovná knižniakov mala prekvapujúco ostré lakty a neváhala ich použiť.

Len čo sa zastavila uprostred svetiel reflektorov desiatok očí mlkvých knižniakov, aj vietor na chvíľu zatajil dych. Lebo keď Kráľovná zasyčala svoje povestné psst!, nikto sa neodvážil vydať ani mäkké f.

Zavládlo úplné ticho.

„Nijakému knižniakovi sa nič nestane,“ vyhlásila pevným hlasom. „Dom nás a naše knihy ochráni. Dom, záhrada aj jej stromy a všetky tvory, ktoré ju obývajú, sa postarajú, aby sme boli v bezpečí. Ochránia nás a zaistia, aby sme pre okolitý svet ostali neviditeľní. Ako vždy.“

„Nuž,“ zamrmľal vedľa nej Adlátus, „vždy je relatívny pojem.“

„Psst!“ Kráľovná svojho radcu silno štychla lakťom do rebier.

Tvárila sa čo najsebavedomejšie. To bolo dôležité. Knižiaci sa na ňu spoliehali. Najmä tí mladí, ktorí netušili, čo by pre nich mohlo znamenať, keby niekto objavil dom a tajnú knižnicu.

Preto nahlas povedala: „Len si spomeňte na búrku pred dvanástimi rokmi!“

Nastalo ticho. Knižiaci sa tvárili zmätene. Zrazu Adlátus opatrne poznamenal: „Naše veličenstvo myslí búrku takmer pred dvanástimi rokmi.“

„Naozaj?“ spýtala sa Kráľovná.

„Určite. Takmer pred dvanástimi rokmi. Presne pred jedenástimi rokmi, dvesto päťdesiatimi deviatimi dňami a tridsiatimi piatimi minútami.“

„Veľmi dobre.“ Kráľovná si odkašľala, varovne pozrela na Adláta a pokračovala tichším hlasom: „Spomeňte si na búrku pred takmer dvanástimi rokmi!“

Všetci usilovne premýšľali.

„Čo s ňou?“ spýtal sa nakoniec Attila, lebo z toľkého premýšľania ho už trochu rozbolela hlava.

„Nuž,“ Kráľovnej sa zaleskol pohľad, „tá predsa prešla.“

„Pf,“ odfrkol Attila. „To však vôbec nie je užitočné. Aspoň podľa mňa.“

Kráľovná si založila ruky v bok. „Ty fúzatá stepná ropucha mi chceš odporovať?“

„Len hovorím, čo si myslím.“

„Len hovoríš? Hneď ti poviem, čo si myslím ja...“

Vietor využil prestávku, aby sa zhlboka nadýchol, a teraz sa znova silno rozfúkal. Do domu sa oprel ešte silnejší poryv a spôsobil, že hlboko pod pivničnými klenbami sa s hromovým rachotom zabuchli dvere.

V okamihu bolo po pokoji, knižiaci pobehovali hore-dole a snažili sa schovať na police, za police a dokonca aj pod police.

„Sedíš na atlasoch, Rým.“

„Sedím na atlasoch a je mi dobre, choď sa radšej pošťažovať kobre!“

„Ach nie, nie do polievky!“

„Mali by sme... hik!“

Kráľovná sa jedným skokom ukryla za opotrebovaný ušiak. Adlátus sa k nej rýchlo priplazil. Kráľovná si odfrkla.

„Adlátus, niekedy sa pýtam sama seba, ako to vydržíme ďalších niekoľko storočí.“

„Iste, vaše veličenstvo, ale čo môžeme spraviť? Orákulum sa s nami už nerozpráva. Kníhmajster sa stratil takmer pred deviatimi rokmi. Nevieme, čo sa odvtedy udialo za týmito múrmi v ľudskom svete. Musíme teda sami urobiť, čo treba. Keď z posledných tunajších kníh zmiznú slová, nie je isté, či to náš druh prežije...“ Odmlčal sa. Sám sa zľakol vážnosti situácie.

„Ach, tá bieliaca choroba...“ zamrmlala Kráľovná v agónii. Chorobou myslela červa, ktorý sa zahryzol do kníh a pomaly, ale isto z nich vymazával slová a fantazijné svety. Písmená sa stratili a ani knižiačka Typografia, stará liečiteľka, nenašla protilátku. Bola iba otázka času, kedy sa tento mor rozšíri aj na knižiakov, a potom... Kráľovná sa zachvela. Nedokázala si ani len predstaviť svet bez kníh a knižiakov. Medzi ľuďmi, žiaľ, nebol nikto, kto by im mohol pomôcť. Navyše, ľudia boli nebezpečné bytosti, nedalo sa im veriť!

Kráľovná si pomyslela, že knižiaci, knihy a tento zabudnutý dom sú ako osamelá loď, opustená vo večnej hmle na nekonečnom mori. Nesmú sa však dať potopiť. Musia zachrániť, čo sa dá.

Ako veľmi ju hnevalo nespoľahlivé orákulum! Hoci stáli zoči-voči toľkým nebezpečenstvám, stále mlčalo. A kde sa v tom zmätku skrýval Tezaurus? Ved' jazykovo najzdatnejší z knížiakov sa celé desaťročia usiloval, aby bláznivé orákulum vydalo viac než iba nezrozumiteľný blabot. Naozaj by sa im teraz hodila pomoc vzdorovitých kociek!

Kráľovná si všimla Tezaurov tieň na galérii nad čítárňou. Ako vždy sa hrbil s kapucňou na hlave a niečo si mrmľal. Akoby vonku nezúril uragán, ktorý mohol kedykoľvek zdvihnúť strechu a odhodiť ju ako lietajúci tanier.

„Čo keby sme sa šli pozrieť?“ ozval sa jasný hlasok.

Žiarivé oči všetkých prítomných knížiakov sa upreli na Rebelku, ktorá váhavo vykročila doprostred veľkej miestnosti. Bola najmladšia z knížiakov, doma sa cítila na stránkach príbehov o odvahe a dobrodružstve. Na sebe mala červený kabátec stiahnutý opaskom, za ktorým bola zastoknutá dýka, vlasy si zopla koženou šnúrkou a obula si vysoké čižmy.

„Na čo sa chceš ísť pozrieť?“ spýtala sa Kráľovná, keď sa vynorila spoza kresla a oprela sa o Adlátovo plece.

Prísne sa pozrela na mladú knížiačku. Nebolo to jednoduché, lebo Rebelka bola nielen mladučká, sotva dvestoročná, ale aj o niečo vyššia ako Kráľovná.

„No na búrku...“ ozvala sa Rebelka.

„Chceš sa pozrieť na búrku?“ pískol Gurmán.

„Búrku chceš vidieť? Azda chceš umrieť?“ zvolal Rým.

„Ja by som si radšej zahral meno, mesto...“ poznamenal Hroslav.

„Aha. A kde sa na ňu chceš pozrieť? Azda nie... vonku?“ spýtala sa Kráľovná.

„Nuž, áno. Alebo by sme mohli vykuknúť aspoň cez škáru vo dverách,“ nadhodila ostýchavo Rebelka. Potom odvážnejšie dodala: „Rada by som sa pozrela von. Iba jediný raz. Vaše veličenstvo, mohla by som...“

„Psst! Psst!!!“

Pozrieť sa von? Von! Nie, to v nijakom prípade! Nikto sa nepozeral von. Zvonka ešte nikdy nič dobré neprišlo!

Všade sa ozýval vzrušený šepot knížiakov: „Von.“, „No prosím!“, „Bol si už niekedy vonku?“, „Možno som hlúpy, ale nie som mechom udretý!“, „Čo to je?“, „Nič dobré.“, „Áno, to je pravda.“, „Netreba jej odvahu, ale radšej rozvahy.“, „Hik!“.

Kráľovná vystrela chrbát. So všetkou mocou a autoritou vyhlásila: „Nijaký z knížiakov ešte nikdy nebol vonku. A to sa rozhodne nezmení. Rebelka, zakazujem ti o tom hovoriť. Áno, dokonca ti zakazujem na to aj myslieť!“

Rebelka sklopila špicaté ušká a nešťastne sa vzdialila. Kráľovná knížiakov len veľmi zriedka niekoho z nich tak prísne pokarhala.

K strážcom najvzácnejšieho pokladu sveta sa vždy správa-
la vlúdne – teda prísne, ale vlúdne. Všetci niesli na pleciach
bremeno. A povinnosťou Kráľovnej bolo ukázať im cestu
a zabezpečiť, aby si svedomito plnili svoju úlohu: chránili

knihy. Tak ako sa očakávalo od dobrých duchov, ktorí sa už tisíce rokov starali o najväčší poklad ľudstva.

Len keby sa v poslednom čase necítila tak zvláštne. Kráľovná totiž začínala zabúdať. Dátumy. Udalosti. Akoby sa v kútiku jej bytosti zosúvala pôda a presýpala sa ako piesok. Podobne ako stránky kníh ničila bieliaca choroba... nie, na to teraz nemohla myslieť.

Múdry Tezaurus z galérie v kúte pozoroval, ako Kráľovná napomína mladú knižiačku a ako neposlušná Rebelka sklúčene zalieza na policu.

„Och, och, táto nerozumná mládež,“ povzdychol si. Oči, ktoré mu spolovice zakrývala kapucňa kutne, sa len mierne zaleskli, lebo sa nemusel dívať do diaľky. Tezaurus sa opäť sklonil k doske potiahnutej zelenou plšťou, ktorá bola položená pred ním na veľkom stole. V niekoľkých kôpkach tam ležali stovky vyrezávaných kociek zo vzácneho orakleínu, ktoré boli na všetkých šiestich stenách pomaľované písmenami z rôznych jazykov. Kedysi, keď ich hádzal prastarým, nemenným spôsobom, z týchto písmen vznikali celé slová. Dôležité vety, ktoré odhaľovali knižiakom budúce prekážky a osud. Tieto vety však už dávno zatíchli. Orákulum stratilo hlas.

Tezaurus ho hľadal, otáčal kocku za kockou, lebo poznal všetky jazyky sveta. A nielen to, poznal aj všetky synonymá a antonymá a všetky zabudnuté abecedy či vymreté nárečia. Nijaká z kociek však nedávala zmysel. Prestalo im orákulum preukazovať priazeň? To by bolo nemysliteľné...

Okná sa zatriasli. Trpezlivého Tezaura búrka nijako zvlášť netrápila. Búrky prichádzali a odchádzali. No víchrica, ktorá by prišla, keby sa mu nepodarilo obnoviť hlas orákula, by ich všetkých zahubila. Preto sa Tezaurus zaoberal výhradne odhaľovaním tajomstva posvätných písmen. Deň za dňom, rok za rokom.

„Možno by som mal znova skúsiť starú španielčinu zo šestnásteho storočia,“ zašomral a opatrne položil jednu kocku vedľa druhej.

Hlasné hromobitie prinútilo Tezaura vyskočiť od strachu. Kolenami narazil do stola a prevrhol ho. Kocky spadli na podlahu a rozkotúľali sa na všetky strany. Vyslovil prastarú aramejskú nadávku a so zastonaním stôl napravil. Potom sa otočil a so žiariacimi očami sa zadíval na podlahu, aby neprehliadol ani jednu zakotúľanú kocku. S povzdychom sa zohol, aby ich opatrne pozbieral.

Počkať. Čo to bolo?!

„Aha!“ zvolal a trasúcim sa prstom ukázal na kocky. „To je... veštbal!“

Nikto ho však nepočul. Búrka zavýjala, dom vŕzgal, knižiaci horekovali a rýmovali.

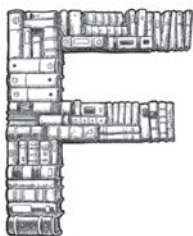
Tezaurus s rozochvenou spodnou perou prečítal riadky, ktoré na podlahe vytvorili rozsypané kocky.

Potom si ich prečítal ešte raz. Snažilo sa ho azda orákulum vystrašiť? Kráľovná! Musí zavolať Kráľovnú.

„Vaše veličenstvo! Poďte sem! Orákulum... má správu! Alebo niečo také.“

Kráľovná si nadvihla sukňu a odhodlane vykročila k točitému schodisku, ktoré viedlo na galériu.

Rebelka, ktorú si v tej chvíli nik nevšímal, potichu ako myška vykročila zo siene a zamierila ku vchodovým dverám.

inn sedel pri okne vo svojej izbe a hľadel do rozbesnenej noci. Zo spánku ho prebudil hromový rachot, hlboký a hlasný ako ťažký železný zvon. Srdce mu uháňalo rýchlosťou vlaku. Čelo si pritlačil ku sklu a s úžasom pozoroval chaos a besnenie. Zdalo sa mu, že svet sa vychýľuje z koľají. Nocou sa prehánala búrka a blesky sekali čierňavu na franforce. Finn na tablete otvoril aplikáciu Pozor, počasie!, no zariadenie nereagovalo. Nemal signál? To sa ešte nestalo.

Nepočul, ako sa otvorili dvere, ale slabý prievan mu prezradil, že k nemu do izby vĺzla jeho sestra. Nola sa vedela pohybovať ladne a potichu ako mačka.

„Šialenstvo,“ zašepkala jeho sestra dvojča. V pyžame si klakla na parapet vedľa Finna a rovnako sa zahľadela z okna. Rukami si podoprela tvár a naklonila sa čo najbližšie ku sklu, aby jej neuniklo nič z toho, čo sa dialo vonku.

Kríky v starostlivo udržiavanej predzáhradke pod nimi sa ohýbali pod náporom sily prírody. Vo vzduchu vírilo lístie a konáre. Vrcholce orezaných stromov sa metali sem a tam. Takú čiernu oblohu dvojčatá ešte nevideli. Akoby temnota nasávala všetko svetlo a jej tmavé jadro sa stále zväčšovalo. Túto hlbokú čierňavu pretínali len prskajúce, ligotavé

blesky a svoju nespokojnosť dávali najavo tupým, hromovým dunením.

Kedy príde dážď? Alebo povodeň?

Do okna narazil vietor a sklo sa zachvelo. Aj keby vykriekli, kvílenie vetra, hromobitie a rachot by ich hlasy prehlušili a rodičia by ich ani nepočuli. Temná, rozzúrená čierňava na oblohe v nich vzbudzovala strach. Alebo... opatrnosť.

„Nikdy som nevidel taký uragán,“ zašepkal Finn.

„Prečo šepkáme?“ opýtala sa Nola rovnako potichu.

„Aby nás uragán neobjavil?“

„Bojíš sa?“ podpichla Nola brata.

Finn sa pozrel do pobavených, iskrivých očí svojho dvojčťa, ktoré sa tak veľmi podobali na tie jeho, že mal pocit, akoby hľadel do zrkadla.

„Pche, veď slovo strach neviem ani vyhláskovať,“ zažartoval. „Len mi napadlo, že...“ Vtom zaváhal. Opäť sa zahľadel na tmavú, duniacu víchricu vonku. „... také vetrisko by ani nemalo jestvovať. Aspoň nie také hlasné a... zvláštne.“ Noc preťal ďalší žiarivý blesk. Krátko nato sa veľmi blízko od nich ozvala prudká, trieštivá rana.

Pozreli sa na seba.

Potom Nola zdvihla obočie. „Zaujímalo by ma, či mu to nemožno zakázať. Máme predsa pravidlá,“ zamrmlala s pobavením v hlase.

„Čo je to za správanie?“ ozval sa Finn smrteľne vážne. „Hrozné.“

„Úplne neprípustné.“ S úsmevom naraz zdvihli pravé ruky a preplietli si malíčky. Bolo to tajné gesto, ktorým si dvojčatá pripomínali svoju dohodu. Alebo skôr súťaž v tom, kto dokáže častejšie porušiť pravidlá. Prepletením malíčkov túto dohodu stále obnovovali. Okrem nich toto znamenie poznali len ich kamaráti Mira a Thommy. Dvojčatá boli zvedavé, či aj oni teraz s vytreštenými očami hľadajú vonku na besniacu búrku. Možno Mira, lebo sa isto bála, či vtáčiky nepovypádajú z hniezd. A Thommy? Ten si pravdepodobne pripravil pukance s maslom a sledoval uragán ako dokumentárny film.

„Mimochodom, vypadol prúd,“ zamrmlala Nola.

„Iba nám?“

„Netuším. Poďme sa pozrieť.“ Na tvári sa jej objavil dobrodružný úsmev.

„To by však bolo veľmi zlé správanie.“

„No a čo.“

„V tom prípade budeme musieť byť zvlášť potichu.“

„Ako duchovia.“

„Duchovia neexistujú.“

„Potom teda tak potichu, akoby sme neexistovali.“ Znova si preplietli malíčky.

Nola rýchlo odišla do svojej izby, aby si na pyžamo natiahla mikinu s kapucňou.

O necelú minútu sa dvojčatá stretli na chodbe. Finn si priložil prst na pery. Nola prikývla. V tme hmatkali okolo seba, aby bezpečne zišli po schodisku. Nezabudli preskočiť posledný schod, lebo veľmi hlasno vrzgal.

Nola odtiahla Finna k zadnému vchodu. Pomyslel si, že je to dobrý nápad, lebo vietor vyčíňal na opačnej strane, a tak by sa im predné dvere nepodarilo otvoriť. Jeho sestra bola skrátka taká: kým niečo urobila, vždy si to premyslela. On bol úplne iný. Najprv konal, až potom sa sám seba spýtal, či o tom vôbec premýšľal.

Keď sa priblížili k rohu domu, pritisli sa k fasáde a naplno sa do nich oprel nápor vetra, ktorý ich takmer prevrátil. Finn práve včas chytil sestru za ruku. Prikrčili sa, voľnou rukou si pridržovali kapucne na čele a pomaly sa posúvali vpred, kým sa prebojovali na ulicu. Zadychčané dvojčatá sa krčili v šuštiacom živom plote. Vietor im zúrivo fučal nad hlavami. Žeby preto, lebo sa pred ním skrývali? Alebo preto, lebo sa mu odvážili postaviť zoči-voči?

„Čo teraz?“ spýtala sa Nola s ústami pri Finnovom uchu.

Finn sa zadíval na ulicu. Priestor pred sebou takmer nespoznával. Pomyslel na usilovných umývačov áut a postrekovačov trávnikov, ktorých každý deň míňal cestou do školy. Teraz tu bol iba on a Nola. A stromy, ktoré sa triasli a ohýbali. Vzduch bol presýtený neznámymi vôňami a zvukmi. Všetko, čo nebolo pripevnené, by márne hľadali na zvyčajnom mieste. Ležadlá a kanvice, ozdobné zvieratá, kempingové stoličky, odpadkové koše či zabudnuté vankúše z verandy boli porozhadzované a vietor ich hnal po záhradách a po ulici.

Všetky domy a okná boli tmavé. Za oknami žili ľudia, ktorých Finn poznal. Ľudia, ktorých stretával takmer každý

deň. Bol si istý, že všetkých prebudilo hromobitie a teraz ležia pod prikrývkami a čakajú, kým sa tá katastrofa skončí. Čakajú, kým svitne nový deň, aby mohli umyť autá a vyfúkať opadané lístie z trávnikov.

Čakajú, kým opäť budú mať signál a aplikácia Pozor, počasie! im povie, čo si majú obliecť, a vysvetlí im, čo sa vlastne udialo.

On s Nolou však boli vonku. To bolo skutočné. Vzrušujúco skutočné. Čierna obloha sa nad nimi vzdúvala a zmietala.

„Podme do parku,“ povedal jej do ucha.

Nola naňho vypleštila oči. „Prečo?“

Hoci by to nikdy nebol priznal, mal trochu strach. Zároveň ho táto divoká noc neodolateľne priťahovala. Rád by videl veľké stromy v parku. Nemienil sa pozerať na domy a ľudí, ktorí sa boja. Chcel zistiť, ako vyzerá mesto, keď sa nikto nedíva. Túžil byť uprostred búrky.

„Neviem,“ odpovedal. „Pre toto všetko.“

Nola pokrčila plecami. „Fajn. Pre všetko je podľa mňa dobrá odpoveď.“

Finn vedel, že jeho sestra by sa poriadne naštvávala, keby sa ju pokúsil viesť. Najmä ak o tom najprv poriadne nepremýšľal a len sa niekam rozbehol. Nola sa narodila pred dvanástimi rokmi presne o tri minúty skôr než on a rada mu vyhadzovala na oči, že je staršia. Často sa však rovnako ochotne pridala, ak mal nejaký nápad.

Vydali sa do parku. Z jednej strany ich chránil živý plot, ale cestou sa museli vyhýbať kotúlajúcim sa odpadkovým

košom. Raz k nim priletel aj odtrhnutý slnečník a dostal sa tak blízko, že ich skoro prebodol.

Zadychčaní bežali ďalej, niekedy s vetrom, inokedy proti nemu. Poryvy víchra neutíchali a Nole viali do tváre ryšavé vlasy. Finn to mal s krátkymi, strapatými vlasmi jednoduchšie, hoci musel žmurkať, lebo vietor mu do očí nafúkal prach.

Napriek všetkému sa cítil úžasne.

„Elektrina naozaj vypadla v celom meste,“ zakričala Nola a ukázala na zhasnuté pouličné lampy. Aj v okolitých domoch bolo všetko tmavé a dokonca i veľké obrazovky na križovatke boli zhasnuté.

Finn sa otočil chrbtom k vetru, aby mohol vytiahnuť mobil a pozrieť sa naň. „Nefunguje. Telefónna sieť spadla.“

Vymenili si pohľady. Ak nefungovala telefónna sieť, potom nefungovala ani TuSom, aplikácia v mobilných telefónoch, ktorá rodičom stále ukazovala, kde sa nachádzajú ich deti.

„Páni! Akoby niekto zastavil čas,“ povedala Nola pomaly.

„A my sme boli neviditeľní!“ zvolal Finn.

Nakoniec prebehli cez kovanú klenutú bránu parku. Bol veľmi pekne upravený a dennodenne udržiavaný. Teraz však z krásneho poriadku nezostalo nič. Chodníky pokrývali listy a konáre, ktoré boli roztrúsené po trávniku aj v kvetinových záhonoch. Vrcholce vysokých starých bukov a dubov tancovali v búrke a vydávali rozhorčené

stony. Čierna obloha nad nimi dunela. Z mrakov sa vyrútil jasný blesk, rozštiepil sa a vytvoril niekoľko žiarivých ramien.

„Myslím, že o chvíľu budeme mať problém!“ skríkla Nola. Začala nahlas počítat: „Jeden, dva, tr...“

Ešte ani nedopovedala poslednú číslicu, keď sa priamo nad ich hlavami ozval rachot.

„Je nad nami!“

Z mrakov sa spustil príval dažďa. V zlomku sekundy boli do nitky premočení a studená voda im stekala od krku až do topánok.

„Musíme nájsť úkryt!“ zakričala Nola.

„Nie pod stromami,“ spomenul si Finn.

Ruka v ruke bežali a šmýkali sa po zablatenej tráve, kým nedobehli ku kamennému altánku.

Schúlili sa spolu k jednému zo stĺpov. Nohavice a mikiny mali ľadové a chladili ich na pokožke.

Všade naokolo zúrila búrka.

„Tak čo, už sa bojíš?“ nadhodila.

Finn bol rád, že sa na to spýtala. Dookola sa so svojou sestrou dvojčatom doťahoval a hádal, ale vedel, že keď išlo o niečo dôležité, vždy stála na jeho strane.

„Nie aj áno. V poslednom čase mávam zvláštne myšlienky,“ odvetil s nezvyčajnou úprimnosťou.

„Naozaj? Aké?“

„Nuž, chcem zažiť dobrodružstvo.“

„To predsa viem.“

„Nechápeš. Túžim po skutočných dobrodružstvách. Chcem byť na ozajstnej lodi v ozajstnej búrke. Nie na hodinách, počas ktorých sedíme v triede, premietajú nám virtuálnu realitu a ani sa nenamočíme. Rád by som zistil, aké je to byť v púšti bez vody. Chcem liezť po horách a nielen vidieť zábery z dronu. Chcem počuť, ako v noci v amazonskom pralese vrieskajú opice. Chcem cítiť to, čo cítim práve teraz.“

Nola mlčala. Potom pomaly povedala: „Asi chápem, čo máš na mysli. Ja napríklad nechcem byť iba dievča, ktoré čaká na prvý bozk alebo si vyberá povolanie už v šiestej triede. Aj ja túžim loziť po horách. Nechcem dnes vedieť, aký bude zajtrajšok, ale aj tak vždy tušíme, čo bude zajtra a pozajtra. No nezaujímajú ma vrieskajúce opice v amazonskom pralese. Radšej by som videla skutočné krokodíly!“

„Veď tie by ťa mohli zožrať...“

„Viem, ako ich oklamať.“

„Ako?“

„Rozbehnem sa, a ak ma budú prenasledovať, budem utekať v čoraz menších kruhoch.“

Finnovi chvíľu trvalo, kým mu došlo, že žartuje. Potom sa rozchichotal. Nola tiež. Nakoniec ich premohol taký záchvat smiechu, že ho nedokázali zastaviť.

„Dobre,“ zalapal po dychu Finn. „Vydáme sa teda na skutočné dobrodružstvo! A porušíme nielen malé pravidlá, ale aj veľké.“

Nola sa naňho pozrela s rozžiarenými očami.

„Sľubuješ?“ vystrela k nemu malíček.

Finn okolo neho obkrútil svoj. „Sľubujem.“

Uzavreli dohodu.

Po čiernej oblohe preletel blesk a šľahol priamo do veľkého duba uprostred trávniku. Polovica koruny spadla na zem, zaprašťala a vyleteli z nej iskry.

Dvojčatá vyskočili na nohy a bežali ako o život.